

Petrovszki László (SZTE Szegedi Politológus Hallgatók Egyesülete)

Megyei jogú városok polgármestereinek és egyéni országgyűlési képviselőinek inkumbenciája 1994-2014 között

Az inkumbencia politikatudományban alkalmazott fogalma szerint az inkumbens, azaz a hivatalban lévő politikus, előnnyel indul a következő választásokon kihívóival szemben. A jelenség jellemzően a politikus személyes jelenlétéből fakad (Papp Zsófia, 2016), így legjobban egyéni választókerületi rendszerekben vizsgálható. Magyarországon többek között e módszer alkalmazható az országgyűlési választások egyéni választókerületi ágára, valamint a közvetlenül választott települési polgármesterekre. A hazai politikatudomány megállapításai szerint a polgármesterek tekintetében az inkumbencia erősen jelen van (Kozma Viktória-Kumin Ferenc, 2010).

Tanulmányomban a megyei jogú városok polgármestereinek inkumbenciáját hasonlítom össze e települések egyéni országgyűlési képviselőivel. Hazánkban az egyéni választókerületek nem egyeznek meg a megyei jogú városok területével: egyéb környező települések tartoznak hozzájuk, vagy több egyéni választókerületre vannak osztva. Ebből az állapotból kiindulva szükséges megállapítani az országgyűlési választások alkalmakor a megyei jogú város területén inkumbens szavazatok számát. Vizsgálódásom tárgyának azért a megyei jogú városokat tettem meg, mert közel azonos lélekszámú választópolgárt fednek le, mint egy egyéni választókerület.

Összehasonlítom, hogy a két választástípusban mennyi az inkumbens szavazatok aránya, valamint hányszor győz a regnáló jelölt. Megvizsgálom a kijelölt időszakban pozícióba került polgármesterek és képviselők számát, így következtetve a két választástípus politikai tendenciakövetésére. Ezen felül vizsgálom, hogy milyen hasonlóságok, különbségek és anomáliák figyelhetők meg a két tisztviselő-választástípus inkumbencia vizsgálata során.

Süli Szabina Mercédesz (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

„Bukott képek” a szocializmusban – Értékezés a Rimner Gábor-ügy részleteiről

A titkosszolgálatok vizsgálatának feléledése mindig valamilyen nagy politikai megrázkódtatáshoz, rezsimváltáshoz köthető. Az új elit önlegitimálásának eszköze legtöbbször az elődök kétes ügyeinek kitergetése, annak korrupst, gonosz, kegyetlen vonásainak felfokozása. Ebben a tekintetben az új hatalom az igazságosztó szerepében tetszeleg.

A rendszerváltás kapcsán teljesen jogosan hasonlóra számítunk, de ezzel szemben Magyarország esetén valamivel másabbnak tűnik a helyzet. A sajtó sikerhajhász botránykeltésén, valamint az ellenzéki politikusok arra irányuló törekvésén, hogy a választópolgárokat saját táborukba édesgessék, túl kijelenthető, hogy Magyarország az egyetlen olyan posztkommunista ország, ahol nem történt meg az előző rendszer kétes ügyeivel való el/leszámolás.